

PARAULES DE VIDA

Diàleg de Jesús amb la dona samaritana

Durant tres diumenges consecutius proclamem amb l'evangelista Joan tres diàlegs de Jesús amb tres interlocutors diferents que mostraran aspectes diversos d'un itinerari catequètic de creixement. El d'avui s'estructura sobre dos diàlegs de Jesús amb la dona samaritana i amb els deixebles.

Amb la caiguda del Regne del Nord el 722 a.C. a mans de Sennaquerib d'Assíria, hi arriben molts estrangers d'altra cultura i religió; Samaria esdevé un poble ètnicament barrejat i molt hostil al Regne del Sud. Accepten només la primera part de la Revelació bíblica —el Pentateuc samarità—, amb cisma fratern que esclata fort quan el 538 a.C. els jueus tornen de l'exili babilònic.

El relat comença dient que *Jesús*, situat a Enon on batejava (3,23), *havia de travessar Samaria*: de fet els jueus, per anar de Judea a Galilea, eviten territori samarità anant per la vall del riu Jordà. La necessitat era més aviat teològica: Jesús, el Messies, *havia de travessar Samaria* per exigències de la seva voluntat salvífica universal.

Jesús enceta el diàleg demanant a la samaritana: *Dona'm aigua*; petició que provoca reacció d'estranyesa per la hostilitat entre samaritans i jueus. Però Jesús busca molt més que *aigua*; no li importa no rebre aigua si rep d'ella l'escolta a la seva paraula i l'obertura del seu cor.

Jesús i la samaritana superen el fet històric que *els jueus no es fan amb els samaritans: els deixebles sí s'estranyen de què Jesús parlés amb una dona*.

Llavors Jesús dona un pas més endavant en la seva interpel·lació: *Ves a cridar el teu marit i torna*.

El diàleg entra així en l'esfera personal. *La dona li contesta: No en tinc de marit*. La resposta de Jesús dona la clau simbòlica de l'expressió: *Fas bé de dir que no en tens. N'has tingut cinc i el que ara tens no és el teu marit*. La simbologia dels *cinc marits* insinua els déus pagans introduïts a Samaria, en abandonar l'autèntic *marit/senyor*, el Déu de Jacob.

Per això diu Jesús que els samaritans *adoreu «allò» que no coneixeu* per haver desconnectat del Déu de Jacob que segueix parlant.

Sabent-se interpel·lada, la samaritana busca l'evasió plantejant on hem d'adorar Déu? Jesús no es deixa embolicar i afirma solemnement que *els autèntics adoradors adoraran el Pare en esperit i en veritat*.

La clau definitiva de tota la Revelació és el fet que *la salvació està venint dels jueus*. La realitat

històrica de l'obra salvadora de Déu està tenint ara el seu moment culminant amb Jesús de Nazaret.

Algú de qui al llarg del diàleg catequètic es va mostrant progressivament la seva autèntica identitat a través de les diverses opinions i interrogants que Ell mateix desvetlla en els qui se li acosten: un *jueu*, un *més gran que Jacob?*, un *capaç de fer signes meravellosos*, un *profeta*, el *Messies escatològic*, l'*Enviat del Pare*, el *Salvador del món*.

La samaritana, gradualment portada per la seva obertura dialogant amb Jesús, *se'n va anar al poble a dir a la gent: Veniu a veure un home que m'ha dit tot el que he fet. No deu ser el Messies?* Aquest interrogant d'obertura al Misteri de Jesús aconseguix que *molts samaritans van creure en Ell per la paraula de la dona*.

El dinamisme del testimoniatge seguirà mostrant la seva força.

Davant els deixebles que li pregunten: «*Rabí, menja!*», Jesús aclareix que *el meu aliment és fer la voluntat del Pare*.

Fidel a la seva missió, *Jesús s'hi va quedar dos dies amb ells* fins al punt que *per la paraula d'Ell mateix encara molts més van creure i deien a la dona: Ara ja no creiem pel que tu dius. Nosaltres mateixos l'hem sentit i sabem que aquest és realment el Salvador del món*.

Aquesta és l'etapa definitiva de tot autèntic creixement en la fe: l'escolta dels germans que testimonien la seva fe ens ha de dur a la personal escolta orant del mateix Jesús.

José Luis Arín Roig
Administrador diocesà

APUNTS PER A L'ANÀLISI

El transhumanisme i l'esport: aspectes crítics (II)

Entrenar, rendir i produir. Per assolir aquests objectius, és essencial sotmetre el cos a un gran esforç i de manera disciplinada. Aquest constant desig de superació està íntimament lligat al valor que la societat concedeix al primer lloc, a la victòria, o per dir-ho amb un mot que ha penetrat en totes les esferes de la vida humana: l'èxit (esportiu, acadèmic, professional, afectiu, social, polític, sexual).

Guanyar o morir! Qui guanya, esdevé el centre d'atenció i és objecte de reconeixement i de privilegis. Trenca, ni que sigui per uns instants molt efímers, el

pla de la invisibilitat; és reconegut i escoltat, mentre que el qui perd, resta en el gran pantà de l'anonimat.

La tecnologia es beslluma com la gran aliada. L'esportista constata les serioses limitacions del seu cos, la vulnerabilitat de la seva condició. Es cansa fàcilment, no pot viure molt de temps sense dormir, sense menjar, sense prendre líquids i, encara menys, sense respirar. No suporta grans canvis de temperatura. Si li falla un òrgan, li cal una gran paciència per esperar la seva recuperació. La seva capacitat de corregir i d'aprendre, de nou, és lenta i difícil.

Enfront d'això, l'esportista treballa per assemblar-se al màxim a una màquina de precisió que no senti fatiga i que sigui capaç de rendir en qualsevol circumstància. Observa que hi ha màquines dissenyades per l'home que són més potents i més capaces que ell mateix. S'adona que l'aliança amb la tecnologia és clau per vèncer els límits i millorar el rendiment i està disposat a invertir-hi recursos per assolir el cobert reconeixement social.

Un exemple diàfan d'aquesta aliança es pot veure en el ciclisme, en l'alpinisme, però també en la natació. Grà-

cies a una indumentària especial es van batre, en dos mesos, més de trenta rècords en natació. Els nous teixits dels nedadors, per exemple, van jugar un rol molt especial. Ens referim a teixits que conserven la temperatura i que el mantenen sempre sec. N'hi ha que tenen microcàpsules que alliberen partícules que hidraten la pell o bandes que agafen el múscul per evitar que vibri i respongui millor al cansament. Són com una segona pell, fins i tot, superior a la natural.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

PALABRAS DE VIDA

Diálogo de Jesús con la mujer samaritana

Durante tres domingos consecutivos proclamamos con el evangelista Juan tres diálogos de Jesús con tres interlocutores diferentes que mostrarán aspectos diversos de un itinerario catequético de crecimiento. El de hoy se estructura sobre dos diálogos de Jesús con la mujer samaritana y con los discípulos.

Con la caída del Reino del Norte en el 722 a.C. a manos de Senaquerib de Asiria, llegan muchos extranjeros de otra cultura y religión; Samaría acontece un pueblo étnicamente mezclado y muy hostil con el Reino del Sur. Aceptan solo la primera parte de la Revelación bíblica —el Pentateuco samaritano—, con cisma fraterno que estalla fuerte cuando el 538 a.C. los judíos vuelven del exilio babilónico.

El relato empieza diciendo que Jesús, que estaba situado en Enón donde bautizaba (3,23), *era necesario que pasara a través de Samaría*: de hecho, los judíos, para ir de Judea a Galilea, evitaban territorio samaritano yendo por el valle del río Jordán. La necesidad era más bien teológica: Jesús, el Mesías, *era necesario que pasara a través de Samaría* por exigencias de su voluntad salvífica universal.

Jesús comienza el diálogo pidiéndole a la samaritana: *Dame de beber*, petición que provoca reacción de extrañeza por la hostilidad entre samaritanos y judíos. Pero Jesús busca mucho más que *agua*; no le importa no recibir agua si recibe de ella la escucha a su palabra y la apertura de su corazón.

Jesús y la samaritana superan el hecho histórico de que *los judíos no se tratan con los samaritanos*: los discípulos *se extrañaban de que estuviera hablando con una mujer*.

Entonces Jesús da un paso más adelante en su interpelación: *Anda, llama a tu marido y vuelve*. El diálogo entra así en la esfera personal. La mujer le contesta: *No tengo marido*. La respuesta de Jesús da la clave simbólica de la expresión: *Tienes razón, que no tienes marido: has tenido ya cinco, y el de ahora no es tu marido*. La simbología de los cinco maridos insinúa los dioses paganos introducidos en Samaría, al abandonar al auténtico *marido/señor*, el Dios de Jacob.

Por eso dice Jesús que los samaritanos *adoráis «a uno» que no conocéis*, por haber desconectado del Dios de Jacob que sigue hablando.

Sabiéndose interpelada, la samaritana busca la evasión planteando, *¿dónde tenemos que adorar a Dios?* Jesús no se deja liar y afirma solemnemente que *los verdaderos adoradores adorarán al Padre en espíritu y verdad*.

La clave definitiva de toda la Revelación es el hecho de que *la salvación viene de los judíos*. La realidad histórica de la obra salvadora de Dios está teniendo ahora su momento culminante con Jesús de Nazaret.

Alguien de quién a lo largo del diálogo catequético se va mostrando progresivamente su auténtica identidad a través de las varias opiniones e interrogantes que Él mismo desvela a quienes se le acercan: *un judío, uno más grande que Jacob, uno capaz de hacer signos maravillosos, un profeta, el Mesías escatológico, el Enviado del Padre, el Salvador del mundo*.

La samaritana, gradualmente llevada por su apertura dialogante con Jesús, se fue al pueblo y dijo a la gente: *Venid a ver un hombre que me ha dicho todo lo que he hecho; ¿será este el Mesías?* Este interrogante de apertura al Misterio de Jesús consigue que *muchos samaritanos creyeran en él*.

El dinamismo del testimonio seguirá mostrando su fuerza.

Ante los discípulos que le ruegan: *«Maestro, come»*, Jesús aclara que *mi alimento es hacer la voluntad del que me envió*.

Fiel a su misión, Jesús *se quedó allí dos días* hasta el punto de que *todavía creyeron muchos más por su predicación y decían a la mujer: Ya no creemos por lo que tú dices; nosotros mismos lo hemos oído y sabemos que él es de verdad el Salvador del mundo*.

Esta es la etapa definitiva de todo auténtico crecimiento en la fe: la escucha de los hermanos que testimonian su fe nos tiene que llevar a la personal escucha orante del mismo Jesús.

José Luis Arín Roig
Administrador diocesano

Inauguració i benedicció de la cúpula de l'Església de Sant Pere Apòstol de Cinctorres

Contents i agraïts. Ahir a les 12 hores va tenir lloc l'acte d'inauguració i benedicció de la cúpula de l'Església de Sant Pere Apòstol, recentment restaurada. Mn. Matteo Bordignon, rector de la parròquia, va donar la benvinguda als representants de la Generalitat Valenciana, Diputació provincial, Ajuntament i del Bisbat, així com a les persones que van assistir a l'esdeveniment.

Des del Consell Parroquial es va fer referència al conjunt d'actuacions dutes a terme durant els darrers quatre anys que han significat un important impuls en el manteniment del patrimoni cultural de Cinctorres fruit de la col·laboració i corresponsabilitat tant de les institucions com de persones anò-

nimes que han contribuït al finançament de les obres.

L'arquitecta Carmen Carbó, a través de les imatges, va comentar la complexitat de la restauració i la seva urgència. També els representants de les institucions s'han referit a la necessitat de continuar treballant en el manteniment del patrimoni de les comarques amb baixos índexs de població com a al·licient per promoure l'activitat social i comercial.

Finalment, ja des de l'exterior de l'església, l'administrador diocesà Mn. José Luis Arín, acompanyat pels representants de les institucions i la resta de persones que han assistit a l'acte, ha beneït la cúpula recent restaurada.

José Luis Guardiola

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex_es: «Sense humilitat no es pot trobar Déu, no es pot fer experiència de salvació, i no es pot trobar ni tan sols al proïsme, al germà i a la germana que viuen al costat de nosaltres» (20 d'agost).

@Pontifex_es: «Jesús ens exhorta a entrar per la porta estreta, cosa que significa seguir-lo en l'amor, com fan els qui sofreixen per la fe, però continuen resant i estimant, responent al mal amb el bé i trobant la força per a perdonar» (21 d'agost).

@Pontifex_es: «La misericòrdia de Déu, que ens ha fet germans i germanes, ens crida a ser artesans de pau i de concòrdia» (22 d'agost).

@Pontifex_es: «En la vellesa, l'essencial de la vida, allò que més apreciem en acostar-nos al nostre comiat, ens sembla definitivament clar. Tota la nostra vida sembla una llavor que haurà de ser enterrada perquè neixi la seva flor i el seu fruit» (24 d'agost).

Sant Blai, patró de la parròquia i del Centre-Nucli Històric de Tortosa

La Parròquia de Sant Blai celebrà la festa del seu patró, qui també és patró de l'Associació de Veïns Centre-Nucli Històric de la ciutat de Tortosa, i per aquest motiu tots els anys se celebra conjuntament aquesta festa.

Mn. Membrado va presidir l'Eucaristia i van concelebrar Mn. Rafel Prades Antolí i Mn. José Ayllón Hidalgo, de la Germandat de Sacerdots Operaris Diocesans. Van participar a la celebració: l'alcaldesa de la ciutat, Sra. Meritxell Roigé Pedrola; els regidors; el president de l'Associació de Veïns i els membres de la mateixa; la pubilla i pubilleta del barri; i gairebé dos-cents fidels.

Mn. Josep Maria Membrado, que celebrava també els 50 anys d'aniversari de la seua ordenació sacerdotal, inicià l'homilia saludant i donant les gràcies a tots els presents. Destacà els trets més importants de la vida del sant. «El Senyor ens demana que fem el bé. Però tenim el perill que de vegades diem massa coses que no ens ajuden a fer-lo i hem de pensar que la caritat hem de practicar-la sempre i en tot lloc. Dono gràcies a la família que el Senyor m'ha donat i gràcies per les parròquies que he servit, ja que sempre m'he sentit molt ben acollit per la gent. També vull donar gràcies a Mn. Honorato que em va portar al Seminari i a Mn. Pepe Insa que vam entrar junts al Seminari, ell com a formador i jo com a seminarista. I dono gràcies al

Senyor per aquesta Eucaristia i per la vostra participació.»

Al final de l'Eucaristia, un feligrès va llegir unes paraules d'agraïment i li lliurà en nom de la parròquia una placa gravada amb unes frases i la data de l'ordenació 17-XII-1972 i dels 50 anys 17-XII-2022. Tot seguit, l'alcaldesa l'obsequià amb un clauer amb la imatge de la Mare de Déu de la Cinta. La

Colla Jove de Dolçainers de Tortosa van interpretar l'himne de la Cinta.

Finalment va tenir lloc la benedicció de les coquetes de Sant Blai i altres aliments.

En acabar la celebració tots els participants foren obsequiats per l'Associació de Veïns amb les típiques coquetes.

Maria Joana Querol Beltrán

Noces d'or sacerdotals a La Fatarella

Dissabte 4 de febrer va ser una festa major per raó doble al nostre poble de La Fatarella, per una banda les festes majors dedicades a sant Blai amb els seus majors, i per altra banda els 50 anys de la primera missa al nostre poble de Mn. Ramon Font.

En una Eucaristia molt emotiva, Mn. Ramon va regalar un calze i patena provinents de la Capadòcia, lloc originari de sant Blai, i la parròquia li va regalar una placa commemorativa i un quadre d'ell amb la Mare de Déu de la Misericòrdia i el bisbe Javier. També a títol personal, el bisbe Javier i Mn. David li oferiren una estola commemorativa i unes estampes.

Una jornada plena d'emocions que sempre recordarem amb afecte.

Mn. David Arasa

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

13. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [2R 5,1-15a / SI 41 / Lc 4,24-30]. Sant Roderic (Rodrigo) i sant Salomó, mrs. (863) a Còrdova; santa Patrícia, mr.; sant Ramir (s. VI), monjo i mr.

14. ■ Dimarts [Dn 3,25.34-43 / SI 24 / Mt 18,21-35]. Sant Arnal, abat benedictí i mr. (1255); santa Matilde (†958), emperadriu germànica.

15. ■ Dimecres [Dt 4,1-5-9 / SI 147 / Mt 5,17-19]. Santa Madrona (s. II), vg. i

mr. de Tessalònica; sant Ramon (Raimundo) de Fitero, abat català, fund. de l'Orde de Calatrava; santa Lluïsa de Marillac (†1660), fund. de les Filles de la Caritat (FC, paüles); sant Climent Maria Hofbauer, prev. redemptorista.

16. ■ Dijous [Jr 7,23-28 / SI 94 / Lc 11,14-23]. Sant Agapit (†342), bisbe de Ravenna; sant Heribert, bisbe de Colònia (999); sant Ciríac i companys, mrs. (308) a la Via Salària; sant Abra-

ham (s. IV), ermità, de Mesopotàmia; santa Eusèbia, vg.

17. ■ Divendres [Os 14,2-10 / SI 80 / Mc 12,28b-34]. Sant Patrici (461), bisbe i evangelitzador d'Irlanda; sant Josep d'Arimatea, seguidor i amic de Jesús.

18. ■ Dissabte [Os 6,1-6 / SI 50 / Lc 18,9-14]. Tortosa: Sant Salvador d'Horta, rel. franciscà de Santa Coloma de Farners (la Selva), morí a Càller (Sar-

denya, 1567). Sant Ciril de Jerusalem, bisbe i dr. de l'Església.

19. ■ Diumenge vinent, IV de Quaresma (lit. hores: 4a setm.) [1S 16,1b. 6-7.10-13a / SI 22 / Ef 5,8-14 / Jo 9,1-41 (o bé, més breu: 9,1.6-9.13-17.34-38)]. Sant Josep, Espòs de la Benaurada Verge Maria, natzarè, patró de l'Església universal i dels agonitzants, i també dels fusters; sant Amanç o Amanci (s. VII), diaca romà i mr. a Flandes.

Diumenge III de Quaresma (A)

COMENTARI

«El qui begui de l'aigua que jo li donaré mai més no tindrà set»

L'Evangelí d'aquest diumenge és un dels més bonics del Nou Testament. Es tracta de la *samaritana*, aquesta dona que anava a *treure aigua del pou* i es troba amb Jesús que li demana: *Dona'm aigua*. Però és Jesús qui li ofereix la veritable aigua que assaia la seva set, l'aigua viva: *Si sabessis què vol donar-te Déu i qui és el qui et demana que li donis aigua, ets tu qui li hauries demanat aigua viva i ell te l'hauria donada*. La dona no acaba d'entendre de quina aigua li parla Jesús, pensa només en l'aigua terrenal. Ara és quan Jesús li diu: *Ves a cridar el teu marit i torna*. Ella contesta: *no en tinc de marit*. I Jesús li fa: *Tens raó: n'has tingut cinc, i l'home que ara tens no és el teu marit*. Davant d'aquesta resposta la dona que havia vist en Jesús primer un passavolant, després un senyor, ara el confessa profeta. Però no vol entrar en la seva vida, en els seus problemes personals i planteja una qüestió teològica: quin és el lloc per a *adorar Déu*. És sincera? Vol fugir d'encarar la seva vida? Jesús li respon: *S'acosta l'hora, que els bons adoradors adoraran el Pare en esperit i en veritat*. El culte ja no es dona en un lloc, sinó escoltant el missatge de Jesús, vivint com a fills del Pare, deixant-se endur per l'Esperit. Ella espera encara que arribi el Messies però Jesús ja li diu obertament: *el Messies soc jo*. Ara la dona es converteix en evangelitzadora per a tots els seus conciutadans que descobreixen com ella que Jesús és *el Salvador del món*. Aquest és l'aliment del que parla Jesús: *El meu aliment és fer la voluntat del que m'ha enviat i acomplir la seva obra que no és altra que portar l'aigua viva, el do de Déu a tots els pobles de qualsevol raça o religió*. Aquesta aigua, simbolitzada ja en l'aigua que va donar Moisés als israelites és l'amor que ens manifestà Déu quan Jesús morí per nosaltres que érem pecadors. El nostre aliment ha de ser descobrir aquest amor de Déu, trobar-nos amb Jesús i donar-lo a conèixer als nostres germans, tal com va fer la samaritana.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 17,3-7)

En aquells dies, el poble passava tanta set que deia, murmurant contra Moisés: «Per què ens has fet pujar d'Egipte! Vols matar-nos de set amb els nostres fills i el nostre bestiar?» Moisés s'exclamà al Senyor: «Què puc fer per aquest poble? Una mica més i m'apedregaran.» El Senyor li respongué: «Passa al davant del poble i emporta't alguns ancians d'Israel; pren la vara amb què vas tocar el Nil i posa't en camí. Jo estaré allà davant teu dalt la roca, a l'Horeb. Tu dona un cop a la roca i en sortirà aigua, i tot el poble podrà beure.» Moisés ho va fer així davant els ancians d'Israel. I donà a aquell lloc els noms de Massà i de Meribà, perquè els israelites havien discutit i havien posat a prova el Senyor quan deien: «El Senyor, és amb nosaltres o no hi és?».

▶ Salm responsorial (94)

R. *Tant de bo que avui sentíssim la veu del Senyor: «No endureriu els vostres cors.»*

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 5,1-2.5-8)

Germans, ara que ja som justos, com a creients que som, estem en pau amb Déu, gràcies a Jesucrist, el nostre Senyor. És per ell que la fe ens ha donat entrada en aquesta gràcia que posseïm tan en ferm, i és per ell que tenim la satisfacció d'esperar la glòria de Déu. I l'esperança no pot defraudar ningú, després que Déu, donant-nos l'Esperit Sant, ha vessat en els nostres cors el seu amor. Adoneu-vos bé d'això: Quan nosaltres érem encara incapaces de tot, Crist va morir pels qui érem dolents. Qui trobaríem disposat a morir per un home honrat? Potser sí que per un home bo trobaríem qui tingués la valentia de donar la vida. Doncs bé, Déu donà prova de l'amor que ens té quan Crist morí per nosaltres, que érem encara pecadors.

▶ Lectura de l'Evangelí segons sant Joan (Jn 4,5-42) (Versió abreujada)

En aquell temps, Jesús arribà a una població samaritana que s'anomena Sicar, prop dels terrenys que Jacob havia donat al seu fill Josep. Allà hi ha el pou de Jacob. Era cap al migdia quan Jesús, cansat de caminar, s'estava assegut bonament a la vora del pou. Els deixebles havien anat al poble a comprar provisions. Arribà una dona samaritana, que venia a treure aigua. Jesús li diu: «Dona'm aigua.» Li diu la samaritana: «Com? Vós, un jueu, em demaneu aigua a mi, que soc una dona samaritana?» Cal saber que els jueus no es fan amb els samaritans. Jesús li respongué: «Si sabessis què vol donar-te Déu i qui és el qui et demana que li donis aigua, ets tu qui li hauries demanat aigua viva, i ell te l'hauria donada.» Ella li diu: «Senyor, aquest pou és fondo i no teniu res per treure aigua. D'on la traieu, l'aigua viva? Jacob, el nostre pare, ens va donar aquest pou i en bevia tant ell, com els seus fills, com el seu bestiar. Sou més gran vós que no pas ell?» Jesús li respongué: «Els qui beuen aigua d'aquesta tornen a tenir set, però el qui begui de la que jo li donaré, mai més no tindrà set; l'aigua que jo li donaré es convertirà en una font que brollarà sempre dintre d'ell per donar-li vida eterna.» Li diu la dona: «Senyor, doneu-me aigua d'aquesta: que no tingui mai més set ni hagi de tornar mai més aquí a treure aigua del pou.» «Senyor, veig que sou un profeta. Els nostres pares adoraren Déu en aquesta muntanya, però vosaltres, els jueus, dieu que el lloc on cal adorar-lo és Jerusalem.» Jesús li respongué: «Creu-me, dona; s'acosta l'hora que el lloc on adorem el Pare no serà ni aquesta muntanya ni Jerusalem. Vosaltres no sabeu qui adorea; nosaltres sí que ho sabem, perquè la salvació ve dels jueus. Però s'acosta l'hora, més ben dit, és ara mateix, que els bons adoradors adoraran el Pare en esperit i en veritat. Aquests són els adoradors que vol el Pare. Déu és esperit. Per això els qui l'adoren han de fer-ho en esperit i en veritat.» Li diu la dona: «Sé que ha de venir el Messies, és a dir, l'Ungit. Quan ell vingui, ens ho explicarà tot.» Ell li respon: «El Messies soc jo, que parlo amb tu.» Molts samaritans d'aquell poble van creure en ell. Per això, quan els samaritans anaren a trobar-lo, li pregaven que es quedés amb ells. I s'hi va quedar dos dies. Després de sentir-lo parlar a ell mateix, encara molts més van creure, i deien a la dona: «Ara ja no creiem només pel que tu deies; nosaltres mateixos l'hem sentit, i sabem que aquest és de debò el Salvador del món.»

▶ Lectura del libro del Èxodo (Ex 17,3-7)

En aquellos días, el pueblo, sediento, murmuró contra Moisés, diciendo: «¿Por qué nos has sacado de Egipto para matarnos de sed a nosotros, a nuestros hijos y a nuestros ganados?». Clamó Moisés al Señor y dijo: «¿Qué puedo hacer con este pueblo? Por poco me apedrean». Respondió el Señor a Moisés: «Pasa al frente del pueblo y toma contigo algunos de los ancianos de Israel; empuña el bastón con el que golpeaste el Nilo y marcha. Yo estaré allí ante ti, junto a la roca de Horeb. Golpea la roca, y saldrá agua para que beba el pueblo». Moisés lo hizo así a la vista de los ancianos de Israel. Y llamó a aquel lugar Masá y Meribá, a causa de la querrela de los hijos de Israel y porque habían tentado al Señor, diciendo: «¿Está el Señor entre nosotros o no?».

▶ Salmo responsorial (94)

R. *Ojalá escuchéis hoy la voz del Señor: «No endurezcáis vuestro corazón.»*

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 5,1-2.5-8)

Hermanos: Habiendo sido justificados en virtud de la fe, estamos en paz con Dios, por medio de nuestro Señor Jesucristo, por el cual hemos obtenido además por la fe el acceso a esta gracia, en la cual nos encontramos; y nos gloriamos en la esperanza de la gloria de Dios. Y la esperanza no defrauda, porque el amor de Dios ha sido derramado en nuestros corazones por el Espíritu Santo que se nos ha dado. En efecto, cuando nosotros estábamos aún sin fuerza, en el tiempo señalado, Cristo murió por los impíos; ciertamente, apenas habrá quien muera por un justo; por una persona buena tal vez se atrevería alguien a morir; pues bien: Dios nos demostró su amor en que, siendo nosotros todavía pecadores, Cristo murió por nosotros.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 4,5-42) (Versión abreviada)

En aquel tiempo, llegó Jesús a una ciudad de Samaría llamada Sicar, cerca del campo que dio Jacob a su hijo José; allí estaba el pozo de Jacob. Jesús, cansado del camino, estaba allí sentado junto al pozo.

Era hacia la hora sexta. Llega una mujer de Samaría a sacar agua, y Jesús le dice: «Dame de beber». Sus discípulos se habían ido al pueblo a comprar comida. La samaritana le dice: «¿Cómo tú, siendo judío, me pides de beber a mí, que soy samaritana?» (porque los judíos no se tratan con los samaritanos). Jesús le contestó: «Si conocieras el don de Dios y quién es el que te dice "dame de beber", le pedirías tú, y él te daría agua viva». La mujer le dice: «Señor, si no tienes cubo, y el pozo es hondo, ¿de dónde sacas el agua viva?; ¿eres tú más que nuestro padre Jacob, que nos dio este pozo, y de él bebieron él y sus hijos y sus ganados?». Jesús le contestó: «El que bebe de esta agua vuelve a tener sed; pero el que beba del agua que yo le daré nunca más tendrá sed: el agua que yo le daré se convertirá dentro de él en un surtidor de agua que salta hasta la vida eterna». La mujer le dice: «Señor, dame esa agua: así no tendré más sed, ni tendré que venir aquí a sacarla».

«Veo que tú eres un profeta. Nuestros padres dieron culto en este monte, y vosotros decís que el sitio donde se debe dar culto está en Jerusalén». Jesús le dice: «Créeme, mujer: se acerca la hora en que ni en este monte ni en Jerusalén adoráis al Padre. Vosotros adoráis a uno que no conocéis; nosotros adoramos a uno que conocemos, porque la salvación viene de los judíos. Pero se acerca la hora, ya está aquí, en que los verdaderos adoradores adorarán al Padre en espíritu y verdad, porque el Padre desea que lo adoren así. Dios es espíritu, y los que lo adoran deben hacerlo en espíritu y verdad». La mujer le dice: «Sé que va a venir el Mesías, el Cristo; cuando venga, él nos lo dirá todo». Jesús le dice: «Soy yo, el que habla contigo».

En aquel pueblo muchos samaritanos creyeron en él. Así, cuando llegaron a verlo los samaritanos, le rogaban que se quedara con ellos. Y se quedó allí dos días. Todavía creyeron muchos más por su predicación, y decían a la mujer: «Ya no creemos por lo que tú dices; nosotros mismos lo hemos oído y sabemos que él es de verdad el Salvador del mundo».